



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobkyně: **D. T. H. G.**, st. přísl. Vietnam, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech cizinců, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 29.1.2010, č.j. CPR-13252/ČJ-2009-9CPR-C231

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, kterým bylo v souladu s ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň ze dne 7.8.2009 č.j. CPPL-33020/CI-2009-034064-PP1, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

Odvolací orgán v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že ze spisového materiálu a evidence cizinců vyplývá, že žalobkyni byl v České republice udělen souhlas s udělením víza k pobytu nad 90 dnů za účelem sloučení rodiny s manželem s platností od 22.11.2007 do 20.11.2008. Tento pobyt jí byl prodloužen udělením povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s manželem s platností od 21.11.2008 do 27.8.2009.

Dne 29.7.2009 podala žalobkyně podle odvolacího orgánu k poštovní přepravě žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – změna účelu. Řízení o žádosti bylo prvoinstančním orgánem usnesením ze dne 7.8.2009 podle ust. § 169 odst. 7 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. zastaveno. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně odvolání.

Po přezkoumání předloženého spisového materiálu odvolací orgán odkázal na ust. § 45 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. a konstatoval, že v době podání žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny byla žalobkyně již zletilá a dlouhodobý pobyt jí byl povolen podle ust. § 42a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb.

Odvolací orgán konstatoval, že žalobkyně má na území České republiky povolený pobyt za účelem sloučení rodiny s manželem od 22.11.2007, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – změna účelu podala dne 29.7.2009 a z toho tedy vyplývá, že žalobkyně v době podání žádosti nesplnila podmínku pobytu na území po dobu 3 let, a proto v daném případě nebyla oprávněna podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, což je důvod pro zastavení řízení dle ust. § 169 odst. 7 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb.

Dále se pak odvolací orgán v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval námitkami žalobkyně, které uvedla v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, a k námitce ohledně vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí uvedl, že vzhledem k tomu, že se jednalo o procesní rozhodnutí, kde nebyla splněna jedna z podmínek podání žádosti dle zákona č. 326/1999 Sb. a neprovádělo se dokazování, není povinností správního orgánu poskytovat účastníkovi řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. K námitce ve věci formulace výroku odvolací orgán uvedl, že podle ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. Odvolací orgán neshledal pochybení Inspektorátu cizinecké policie Plzeň ve vyhotovení výrokové části vydaného usnesení ze dne 7.8.2009, protože podmínky uvedené v § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. byly splněny. Odvolací orgán také zdůraznil, že usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím procesním a správní orgán nezkoumá přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Žalobkyně v podané žalobě vytýkala, že usnesení správního orgánu I. stupně bylo vydáno v rozporu s právními předpisy platnými na území České republiky a je tedy nezákonné, nepřezkoumatelné a jako takové je v rozporu se základními zásadami správně-právní činnosti. Správní orgán podle žalobkyně při svém rozhodování vyšel primárně z chybné aplikace právních předpisů, žalobkyni neposkytl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a své rozhodnutí nesprávně a nedostatečně odůvodnil. Měla za to, že rozhodnutí jsou naprosto nicotná.

K ust. § 45 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. žalobkyně uvedla, že správní orgán I. stupně použil k její tíži zcela nepřijatelně silně restriktivního výkladu zákona. Z uvedeného ustanovení je podle žalobkyně patrné, že účastník řízení může podat žádost nejen po třech letech pobytu na území České republiky, ale také v případě, kdy dosáhl věku 18 let. Žalobkyně podala svoji žádost v době, kdy k tomu byla oprávněna, protože byla starší 18 let, a proto dle jejího názoru došlo k ničím nepodloženému a nezákonnému zastavení správního řízení.

Dále žalobkyně namítala porušení ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., když jí nebylo umožněno správním orgánem I. stupně vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Rovněž žalobkyně upozornila na to, že správní orgán ne zcela vhodným způsobem formuloval samotný výrok rozhodnutí a měla za to, že předmětný výrok může být považován za nejasný, neurčitý, příp. nesrozumitelný.

Ve vyjádření k žalobě Policie České republiky, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie se zabývalo jednotlivými žalobními body a navrhlo žalobu zamítnout.

Při jednání konaném dne 6.5.2014 zástupce žalobkyně setrval na právních názorech a procesních stanoviscích uvedených v žalobě, žalovaný přípisem ze dne 5.5.2014 omluvil svou neúčast při jednání.

Ve správním spise se pro danou věc nacházejí tyto podstatné dokumenty:

Žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 1.6.2009 vč. průvodního dopisu ze dne 29.7.2009; osvědčení Finančního úřadu v Plzni o registraci ze dne 7.5.2009; potvrzení Finančního úřadu v Plzni ze dne 25.5.2009; potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň – město ze dne 18.5.2009; doklad o zajištění ubytování ze dne 6.5.2009; výpis z živnostenského rejstříku ze dne 23.3.2009; výpis z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Plzni ze dne 18.3.2009; usnesení Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň, oddělení povolování pobytu ze dne 7.8.2009, č.j. CPPL-33020-1/ČJ-2009-034064-PP1, jímž bylo rozhodnuto o zastavení řízení ve věci žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podané žalobkyní; odvolání žalobkyně ze dne 19.8.2009 vč. jeho doplnění ze dne 11.9.2009 a žalobou napadené rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 29.1.2010 č.j. CPR-13252/ČJ-2009-9CPR-C231.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze po provedeném řízení posoudil věc takto :

Podle ust. § 45 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. cizinec s povoleným dlouhodobým pobytem za účelem společného soužití rodiny je oprávněn po 3 letech pobytu na území nebo po dosažení věku 18 let požádat policii o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem.

Podle ust. § 169 odst. 7 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. unesením se také zastaví řízení, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.

Podle ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Žalobkyně v žalobě namítala, že správní orgán I. stupně použil k její tíži nepřijatelně silně restriktivního výkladu ust. § 45 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., kterým nepřipustně zúžil použití tohoto ustanovení ve vztahu k podané žádosti. Podle tohoto ustanovení cizinec s povoleným dlouhodobým pobytem za účelem společného soužití rodiny je oprávněn po 3 letech pobytu na území nebo po dosažení věku 18 let požádat policii o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. Toto ustanovení pak žalovaný vyložil tak, že k podání žádosti je oprávněn cizinec, který pobývá na území České republiky 3 roky bez ohledu na to, kdy dosáhl 18 let nebo ten, jsa mladší 18 let pobývá na území České republiky řádně a po dosažení 18 let může požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. S tímto výkladem a použitím § 45 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. se soud ztotožnil s tím, že citovaná norma skutečně upravuje 2 případy, kdy může cizinec s povoleným dlouhodobým pobytem za účelem společného soužití rodiny žádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiným. V prvním případě cizinec pobývá na území České republiky 3 roky, je-li starší 18 let, ve druhém případě jde o situaci, kdy cizinec během svého pobytu na území České republiky dosáhne věku 18 let a teprve poté může rovněž žádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. Na žalobkyni, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, nedopadá ani jedna z těchto situací, protože zatím nesplnila podmínku doby pobytu 3 let na území České republiky a eventualita předpokládaná za spojkou nebo v § 45 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. u ní nepřichází v úvahu, protože věku 18 let dosáhla už dávno předtím, než jí byl na území České republiky pobyt povolen. Tento výklad zákona má soud za odpovídající jak dikci, tak smyslu a účelu a s námitkami žalobkyně vůči tomuto výkladu se neztotožnil.

Pokud jde o námitku procesní povahy a to, že správní orgán I. stupně neposkytl žalobkyni možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čímž měl porušit § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., zde soud dospěl k závěru, že v podstatě formálně vzato k této vadě ze strany správního orgánu došlo, nicméně ta vzhledem k okolnostem a k povaze věci nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Nejprve je třeba poukázat na skutečnost, že v předmětné věci nebylo rozhodováno v meritu, tedy nebylo vydáno rozhodnutí ve věci samé. Rozhodnutí o zastavení řízení je v podstatě rozhodnutím toliko procesním a především institut seznámení s podkladem pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. slouží k tomu, aby účastník řízení měl možnost před vydáním rozhodnutí ve věci se seznámit s podkladem pro rozhodnutí, aby mohl vyjádřit své výhrady či námitky ke skutkovým zjištěním, aby mohl navrhnout jejich doplnění nebo opravu apod. Žalobkyně však nic podobného v žalobě neuplatnila, nenamítala, že by tedy pokud by tuto možnost dostala, chtěla skutková zjištění doplnit nebo změnit nebo se k nim jakkoli vyjádřit. Za podstatnější nicméně soud považuje skutečnost, že rozhodnutí správních orgánů I. stupně i II. stupně jsou v podstatě založena nikoli na nějakých sporných nebo nepřesně zjištěných skutkových zjištěních, ale je to čistě otázka právního výkladu použití § 45 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. I kdyby bylo žalobkyni umožněno seznámit se před vydáním rozhodnutí se správním spisem, tak by to na jejích procesních právech nic moc nezměnilo, protože při tom by se nepochybně mohla seznámit s těmi skutkovými zjištěními, které budou sloužit jako podklad pro rozhodnutí, ale se záměry správního orgánu, s jeho představou, jak bude aplikovat právo, to by jí při takovém seznámení vlastně nebylo nijak zprostředkováno. Lze souhlasit s tím, že k tomuto procesnímu pochybení

ze strany správních orgánů došlo, nicméně nejde o takovou procesní vadu, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Ohledně námitky, že výrok správního orgánu I. stupně je nejasný, neurčitý, příp. nesrozumitelný, soud této námitce dílem přisvědčil s tím, že ve výroku usnesení ze dne 7.8.2009 správní orgán I. stupně uvedl, že Oblastní ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie Plzeň rozhodlo o zastavení řízení. Tato formulace je z pohledu soudu poněkud neobratná. Kdyby byl předmětný výrok formulován tak, že řízení se zastavuje, byl by jeho smysl jednoznačnější. Nicméně pokud uvažíme obsah výroku tohoto usnesení v kontextu s jeho odůvodněním, je naprosto zřejmé, co touto formulací výroku chtěl správní orgán I. stupně vyjádřit, tedy to, že řízení o předmětné žádosti se zastavuje. Takže byť je možno souhlasit se žalobkyní v tom, že formulace by mohla být výstižnější, tak co do podstaty a smyslu ani použitá formulace není vadná a nezpůsobuje v žádném případě nepřezkoumatelnost nebo dokonce nicotnost předmětného rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného soud dovodil, že žádná z námitek žalobkyně není důvodná a tudíž, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem při posouzení předmětné věci, a proto uzavřel, že žaloba nebyla podána důvodně. Z tohoto důvodu soud podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., dle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměla ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení před soudem nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. května 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová